

BOSNA I HERCEGOVINA  
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE  
UNSKO SANSKI KANTON  
KANTONALNI SUD U BIHAĆU  
Broj: 20 0 P 072332 25 Gž  
Bihać, 18.02.2026. godine

Kantonalni sud u Bihaću, u vijeću sastavljenom od sudija ovog suda Muhamed Cimirotić kao predsjednika vijeća, Dino Muslić i Adis Abdić kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja H. H. iz C., koga zastupa punomoćnik Zorica Mikić Čosić advokat iz Banja Luke protiv tuženog B... i umješača na strani tuženog C..., koje zastupa punomoćnik Aleksandra Metlić advokat iz Banja Luke, radi naknade nematerijalne štete, vrijednost spora 96.900,00 KM, odlučujući o žalbi tuženog i umješača na strani tuženog izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Cazinu broj 20 0 P 072332 21 P od 18.07.2025. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 18.02.2026. godine, donio je

## P R E S U D U

Žalba se odbija kao neosnovana i prvostepena presuda potvrđuje.

Zahtjev tuženog i umješača za nadoknadu troškova za sastav žalbe i sudske takse na žalbu u ukupnom iznosu od 4.200,00 KM, se odbija.

## O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom obavezan je tuženi B... da tužitelju na ime naknade nematerijalne štete isplati ukupan iznos od 62.248,00 KM i to na ime duševne boli zbog umanjenja životne aktivnosti iznos od 20.400,00 KM, na ime fizičkog bola iznos od 25.553,00 KM i na ime straha iznos od 16.295,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom koja od 21.07.2021. godine kao dana podnošenja tužbe pa do isplate, kao i da mu nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 3.231,93 KM, a sve u roku od 30 dana od dana donošenja presude, dok je preko dosuđenog iznosa dio tužbenog zahtjeva za naknadu nematerijalne štete, a do traženog iznosa od 96.900,00 KM odbijen kao neosnovan. Istom presudom, odbijen je i zahtjev tužitelja za nadoknadu troškova preko dosuđenog, a do traženog iznosa od 14.519,96 KM, zatim odbijen je zahtjev tužitelja za isplatu zakonske zatezne kamate na dosuđeni iznos troškova parničnog postupka, dok je odbijen zahtjev tuženog za nadoknadu troškova preko dosuđenog a traženog iznosa od 8.241,12 KM.

Protiv te presude, blagovremeno su putem punomoćnika žalbu izjavili tuženi i umješač na strani tuženog, pobijajući istu iz svih zakonom propisanih razloga, s prijedlogom da sud žalbu uvaži, pobijanu presudu preinači i u cijelosti odbije tužbeni zahtjev tužitelja te ga obaveže da tuženom nadoknadi troškove postupka potražujući troškove sastava žalbe i takse na žalbu.

U odgovoru na žalbu, tužitelj ističe da su svi žalbeni navodi neosnovani, da je prvostepeni sud pravilno primijenio materijalno pravo i predlaže da se žalba kao neosnovana odbije.

Prema ocjeni ovog suda, žalba nije osnovana.

Ovaj sud ispitao je pobijanu presudu u granicama žalbenih razloga i po službenoj dužnosti u smislu odredbe člana 221. Zakona o parničnom postupku („Službene novine F BiH“ broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15, u daljem tekstu ZPP) te odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Prije svega, vijeće ovog suda smatra kako je potrebno istaknuti da drugostepena presuda predstavlja odluku koja je donesena u žalbenom postupku, a kada je u pitanju njeno obrazloženje, dovoljno je da se u njoj upućuje, odnosno da ona sadrži slaganje (ili neslaganje) sa tvrdnjama i ocjenama nižestepenog suda u tom smislu da žalbeni sud u obrazloženju svoje odluke ukazuje na prihvatljivost (neprihvatljivost) stavova i ocjena nižeg suda, odnosno njegovih utvrđenja sa kojima se slaže (ili ne). Navedeno znači da nije neophodno odgovoriti i obrazložiti svaki žalbeni navod, već je dovoljno da je drugostepeni sud razmotrio osnovna pitanja koja žalbe osporavaju i koja su od odlučujućeg značaja u donošenju konačne odluke.

Nesporne činjenice koje je utvrdio prvostepeni sud, ogledaju se u tome da nije sporno da se dana 20.07.2018. godine desila saobraćajna nezgoda u kojoj je učestvovao tuženi B. J. upravljajući putničkim motornim vozilom marke L. za koji posjeduje zeleni karton i tužitelj kao biciklista, te da isti nisu bili pod utjecajem alkohola. Nadalje, odlučne činjenice koje je prvostepeni sud utvrdio mogu se rezimirati na način da je tužitelj dana 20.07.2018. godine u 11:05 sati na magistralnom putu u mjestu Ć., grad C., krećući se iz smjera L. prema Ć. došao do radne mašine – kosilice koja se nalazila ispred njega na istoj saobraćajnoj traci, te otpočeo radnju obilaženja, bez da se prethodno uvjerio da može tu radnju izvršiti sigurno po sebe i druge učesnike u saobraćaju, kad mu je iz suprotnog smjera naišao biciklista tužitelj H. H., zbog čega dolazi do kontakta bicikla i vozila te biciklista odlazi na trotoar, da je time tužitelj počinio prekršaj iz člana 36. stav 1. Zakona o osnovama sigurnosti saobraćaja na putevima u BiH, da su ove činjenice potkrijepljene i iskazom tužitelja, kao i zapisnikom o uviđaju na osnovu čega nalazi da je saobraćajna nezgoda izazvana krivicom tuženog B. J. jer se isti upravljajući motornim vozilom nije prethodno uvjerio da može radnju obilaženja poduzeti bez opasnosti za druge učesnike, a temeljem kojih činjenica prvostepeni sud utvrđuje osnovanost tužbenog zahtjeva. Takođe, prvostepeni sud je utvrdio i da je nakon saobraćajne nezgode tužitelj hitno primljen u Kantonalnu bolnicu u B. gdje mu je pružena prva pomoć, da je kod tužitelja postojao sekundarni strah jakog intenziteta do izlaska iz bolnice (trajao 2 dana), koji nakon toga prelazi u strah srednjeg intenziteta sve do danas s obzirom da i dalje postoje posljedice u vidu epi ataka zbog čega kod istog postoji strah od gubitka svijesti, pada na podlogu, raznih vrsta oštećenja, gdje na pregled i intervju tužitelj dolazi sa opekotinama kao posljedica epi ataka, da je tužitelj povrede glave imale za posljedicu edem mozga što je potvrđeno CT-om mozga i što je dovelo do posljedičnih epi ataka i nesporno su povezane s traumom glave, jer tužitelj iste nije imao prije same nesreće, da kod tužitelja nema organskog oštećenja i nije bilo krvarenja na mozgu, nije bilo tumora, odnosno organskih poremećaja što ukazuje upravo da su edem mozga i trauma posljedica tih epi napada, na osnovu čega prvostepeni sud utvrđuje, uz prihvatanje nalaza i mišljenja vještaka da se kod tužitelja radi o umanjenju životne aktivnosti od 35 %, a uz pad životne aktivnosti kao posljedicu psihičkih smetnji uz potrebu za redovnim kontrolama doktora specijaliste i uzimanje specijalističke terapije o umanjenju životne aktivnosti 10 %, pa kako svako naredno umanjenje životne aktivnosti se po sistemima procentualno smanjuje na pola da se kod tužitelja radi o ukupnom smanjenju životne aktivnosti od 40 %. Na osnovu svih ovih činjenica prvostepeni sud zaključuje da je tužitelj dokazao kako osnovanost tako i visinu tužbenog zahtjeva, zbog čega je isti usvojio u dosuđujućem dijelu primjenjujući pri tome Zakon o obaveznim osiguranjima u saobraćaju FBiH, te obavezivanjem tuženog na isplatu tog dijela kao i troškova parničnog postupka srazmjerno uspjehu u parnici.

Pobijajući prvostepenu presudu zbog povreda odredaba parničnog postupka, tuženi i umješač osim što u uvodu žalbe navode da iz ovog razloga istu pobijaju, u obrazloženju žalbe

uopće ne konkretiziraju te žalbene razloge koji se odnose na postojanje povreda odredaba parničnog postupka. Ovaj sud napominje da žalba izjavljena protiv presude mora biti sačinjena tako da može poslužiti kao osnov za njeno ispitivanje, što podrazumijeva obavezu žalitelja da konkretizira žalbeni razlog postojanja povreda odredaba parničnog postupka, jer se bez toga ne zna koji su žalbeni prigovori istaknuti. Stoga se žalbeni razlog povrede odredaba parničnog postupka nije mogao kao paušalan ni ispitati, s obzirom da žalitelji samo paušalno navode da prvostepeni sud je povrijedio odredbu člana 7., 8., 123. i 191. stav 4. Zakona o parničnom postupku, bez da jasno konkretiziraju ovaj žalbeni razlog odnosno koja je to povreda odredaba parničnog postupka učinjena u vezi sa pomenutom zakonskom odredbom, pa se ovaj žalbeni prigovor kako je već navedeno nije ni mogao ispitati.

Iz sadržaja pobijane presude, a što je već pomenuto, proizilazi da je prvostepeni sud postupio upravo na način propisan odredbom člana 191. stav 4. Zakona o parničnom postupku, jer je iznio sadržaj dokaza koji su pred njim izvedeni, zatim iste analizirao i dao njihovu ocjenu, te pravilno utvrdio činjenično stanje i na osnovu odlučnih činjenica donio odluku kao u izreci u dijelu u kojem se presuda pobija. Naime, svaka stranka u postupku ima pravo na obrazloženu sudsku odluku i to u smislu člana 6. stav 1. EKLJP, s obzirom da je pravo na obrazloženu sudsku odluku ključni dio prava na pravično suđenje. Takođe, kada su strankama u postupku u dovoljnoj mjeri obrazloženi razlozi za sudsku odluku, one su u stanju da ocijene i iskoriste sva prava da se na tu odluku žale, pa je zbog toga povreda prava na obrazloženu odluku usko povezana sa povredom člana 13. EKLJP (pravo na efektivno pravno sredstvo). Međutim, kada je u pitanju pobijana prvostepena presuda, uzimajući u obzir njenu izreku, a zatim obrazloženje za takav stav prvostepenog suda, strankama ne može ostati nejasno zbog čega je prvostepeni sud odlučio kao u izreci presude u dijelu koji se pobija žalbom.

Prije svega, nisu osnovani ni žalbeni navodi da je prvostepeni sud učinio povrede odredaba parničnog postupka (konkretno odredbe članova 102., 148. i 150. ZPP-a), kada je prihvatio nalaz i mišljenje vještaka medicinske struke, a isti je prema viđenju tuženog i umješača postupio suprotno rješenju suda kojim mu je određen obim i zadatak vještačenja, jer je svoj nalaz zasnovao, pored medicinske dokumentacije u spisu i na medicinskoj dokumentaciji koja nije predložena za izvođenje u tužbi i na pripremnom ročištu i koja nije dostavljena uz nalaz odnosno koja nije izvedena kao dokaz tokom postupka.

Naime, vještak ima pravo pribaviti odgovarajuće podatke i isprave odnosno provesti procedure koje su mu potrebne za izradu potpunog nalaza i mišljenja, saglasnu pravilima struke i vještine, tim više što se ni po ovom sudu nisu pojavile osnovane sumnje u pravilnost datog nalaza i mišljenja po sudu angažiranog vještaka medicinske struke, a što je sve pobliže obrazloženo u prvostepenoj presudi. Ovdje treba napomenuti da je prvostepeni sud iscrpno iznio kako sadržaj nalaza i mišljenja vještaka tako i njegov iskaz sa glavne rasprave, prihvatajući pravilno da je isti sačinjen u skladu sa strukom i vještinom, a na osnovu kojeg je nakon toga pravilno i utvrdio visinu nematerijalne štete.

Nadalje, uzimajući u obzir činjenice da je tuženi B. J. dana 20.07.2018. godine u 11:05 sati upravljao putničkim motornim vozilom marke L. za koji posjeduje zeleni karton, na magistralnom putu u mjestu Ć., grad C., kretao se iz smjera L. prema Ć. došao do radne mašine – kosilice koja se nalazila ispred njega na istoj saobraćajnoj traci, te otpočeo radnju obilaženja, bez da se prethodno uvjerio da može tu radnju izvršiti sigurno po sebe i druge učesnike u saobraćaju, pa mu je tad iz suprotnog smjera naišao biciklista tužitelj H. H., iz kojeg razloga je došlo do kontakta bicikla i vozila te biciklista odlazi na trotoar, kako to proizilazi iz zapisnika o uviđaju, prekršajnog rješenja Općinskog suda u Cazinu i iskaza tužitelja i čime je B. J. počinio prekršaj iz člana 36. stav 1. Zakona o osnovama sigurnosti saobraćaja na putevima u BiH, jer se nije

prethodno uvjerio da može radnju obilaženja poduzeti bez opasnosti za druge učesnike i za ovaj sud nije dovedena u pitanje osnovanost tužbenog zahtjeva koji se nastoji osporiti žalbenim razlozima.

Takođe, nisu osnovani niti žalbeni navodi u pogledu pravilne primjene materijalnog prava, s obzirom da je prvostepeni sud i prema mišljenju ovog suda pravilno utvrdio da je B. J. svojim motornim vozilom u pokretu izazvao saobraćajnu nezgodu i to isključivo njegovom krivicom, gdje je došlo do povreda kod tužitelja, i što je uzročna veza između štetne radnje vozača B. J. i nastanka štete na strani tužitelja H. H.. Ovo iz razloga što u konkretnom slučaju B. J. je štetu prouzrokovao nepažnjom, pa odgovornost postoji po odredbi člana 158. Zakona o obligacionim odnosima, odnosno po osnovu krivice, a žalbeni navodi da se prvostepeni sud poziva na odredbu člana 154. stav 2. istog zakona koji govori o odgovornosti imatelja opasne stvari, niti isključuje odgovornost po osnovu krivice niti je od značaja za pravilnost pobijane presude. Osim toga, ne mogu se kao osnovani prihvatiti niti žalbeni navodi da je tužitelj za dokazivanje odgovornosti po osnovu krivice morao izvesti saobraćajno vještačenje, jer se ta odgovornost može dokazivati i drugim dokazima što je tužitelj u konkretnom slučaju i učinio, a s druge strane u konkretnom slučaju nemoguće je provesti saobraćajno vještačenje s obzirom da se saobraćajna nezgoda dogodila još 20.07.2018. godine.

S obzirom da tuženi i umješak prvostepenu presudu pobijaju u cijelosti, pa i zbog odluke o troškovima postupka, ovaj sud je ispitao istu i u tom dijelu, te utvrdio da je prvostepena odluka o troškovima postupka pravilna, da je sud pravilno obračunao njihov iznos u korist tužitelja uzimajući u obzir njegov uspjeh u parnici, a zatim procesnom kompenzacijom obavezao tuženog na snošenje dijela troškova postupka, za što je dao jasne razloge koje prihvata i žalbeni sud.

Ovaj sud je cijenio i ostale žalbene navode tuženog i umješaka, ali pošto isti nisu od odlučnog značaja nije ih posebno obrazlagao (član 231. ZPP-a).

Slijedom iznesenog, a kako prvostepeni sud nije počinio povrede postupka ukazane žalbom niti povrede na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, te kako je činjenično stanje potpuno i pravilno utvrđeno, a na tako utvrđeno činjenično stanje i pravilno primijenjeno materijalno pravo od strane prvostepenog suda, valjalo je žalbu žalitelja odbiti kao neosnovanu i prvostepenu presudu potvrditi, a temeljem odredbe člana 226. ZPP-a.

Kako tuženi i umješak nisu uspjeli u žalbenom postupku, nije osnovan ni njihov zahtjev da im tužitelj nadoknadi troškove parničnog postupka za sastav žalbe od strane punomoćnika iz reda advokata u iznosu od 4.200,00 KM i sudske takse na žalbu, pa je sud takav zahtjev odbio, a temeljem odredbe člana 397. stav 1. ZPP-a.

Predsjednik vijeća  
Sudija  
Muhamed Cimirotić